

УДК 821(73)

A90

Асіман, Андре

A90 Добродій з Перу / Андре Асіман ; пер. з англ. Ю. Шекет. — Харків : Жорж, 2025. — 136 с.

ISBN 978-617-8287-80-1

Компанія молодих американців зупиняється в розкішному готелі на півдні Італії, де відпочивають переважно літні туристи. Поки лагодять їхню яхту, друзі, шукаючи собі розваг, щовечора спостерігають за загадковим незнайомцем у ресторані. Той здається відлюдькуватим і дивним, але одного дня раптом сам підходить до їхнього столика. Влаштує сеанс чудесного зцілення, а згодом розкриває інтимні подробиці з життя кожного з присутніх — те, про що ніхто ніколи не повинен був знати... І це тільки початок — попереду химерна подорож у минуле та історія кохання, народжена в міфічному місці, де полями підземного царства блукають розбиті серця. Оповідь набуває особливого звучання завдяки фірмовому стилю Асімана та його делікатному вмінню занурювати читачів у найсокровенніші глибини почуттів.

УДК 821(73)

© André Aciman, 2024
© ТОВ «Видавництво «Жорж»,
українське видання, 2025
Усі права застережено

ISBN 978-617-8287-80-1

Розділ перший

— Оце, мабуть, допоможе, — запропонував незнайомец. Він підійшов до їхнього столика й поторсав Марка за плече. — Просто вдихніть глибше та порухайте до п'яти.

Вони бачили цього пана вже щонайменше три дні поспіль: у ресторані готелю біля басейну він сидів навпроти них за кутовим столиком. Завжди самотин, зрідка перекинеться кількома короткими люб'язностями з високим сивим офіціантом, а так — тихий і відлюдькуватий.

Хоча він постійно сидів на самоті, ніколи не брав із собою нічого почитати. Носив лише зелений записник-молескін у клітинку, який тримав розгорнутим догори обкладинкою, мов мініатюрний намет, а ще тоненьку чорну авторучку без затискача й окуляри, які він кидав на стіл, геть не звертаючи уваги на те, як вони приземляються на скатертину, — ніби

заперечував, що має в них потребу. Йому було трохи за шістдесят, на вигляд чепурний, стрункий і бадьорий, всякчас у добре випрасуваному двобортному піджаку та лляній сорочці зі сріблясто-сірою краваткою, доповненою яскравою кишеньковою хустинкою.

Вони помічали його кілька разів у вестибюлі або на довгій терасі — і зацікавилися. Напевно, це один із тих типових італійців за крок до пенсії, які досягли успіху, обрали собі спа в горах або пляжний курорт і відпочивають, трохи спілкуються, вечорами грають у бридж і за кілька тижнів устигають передихнути від дружин, коханок і онуків. Але цей добродій не спілкувався, не грав у бридж, не приїхав купатися чи приймати грязьові ванни — і, на відміну від інших гостей готелю, постійно просив офіціантів зробити ще тихіше музику Вівальді, що грала в ресторані й так негучно. Одного разу, прямуючи до свого столика, він кинув погляд у їхній бік, навіть непомітно вклонився їм, але не промовив жодного слова. Вони не відповіли на привітання, відчувши, що ця старосвітська манера для них надто холодна й формальна — навіть незрозуміло, як на таке реагувати. Кожен просто байдуже поглянув на цю персону: ми, мовляв, не помітили вашого неясного привіту й не бажаємо заохочувати те, що ви там далі собі надумали.

— Кажу вам, він нас роздивляється, — зауважив один з компанії.

— Дивний, — погодився інший.

Їхній стіл був найжвавішим і найбільшим у готельному ресторані, він займав більшу частину тераси з видом на пляж і пристань для яхт ліворуч. По тому як вони двічі прийшли всім гуртом, офіціанти поспіхом зсунули три столи й накрили їх довгою скатертиною. Коли всі доїдали і йшли, офіціанти стягували ту скатертину, згортали її та знову розсували столи. Ну а згодом, побачивши, що ці гості більше нікуди не ходять ані снідати, ані вечеряти, офіціанти вирішили так і залишити ті столи, доки компанія не виїде. Вони були не єдиними американцями в цьому готелі, але виявилися наймолодшими й найгаласливішими. Коли ввечері двоє гітаристів підходили до їхнього столу, дівчата враз аж спалахували, поверталися до музикантів і голосно сміялися, намагаючись підспівувати в такт музиці. Решта пожилців розмовляли негучно, їли повільно і пили набагато менше. Молоді американці пізно ввечері йшли останніми, і коли вони замовляли десерт, інші столи вже накривали до сніданку.

Після вечері більшість старших панів і пані полюбляли або проводити час у спільному просторі неподалік вестибюля, або грати в бридж у картярській

кімнаті. Для них це був не курорт, куди прибуваєш на кілька днів, а місце, де проводиш щонайменше три тижні, тусуєшся з іншими відпочивальниками, які приїжджають сюди роками, якщо не десятиліттями, ненадовго вибираються озирнути околиці й скоро повертаються, щоб поплавати, почастиватися легкими коктейлями й насолодитися розкішною вечерею. Шеф-кухарем (як постійно нагадував персонал молодим «синійорам американам») тут був відомий на весь світ автор трьох кулінарних бестселерів. Після вечері найстарші гості попивали мінеральну воду чи ромашковий чай на веранді або перебиралися до чайної кімнати подалі від протягів. Молоді американці прозвали її «в'язальним басейном», бо дві найстарші пані були не раз помічені зі спицями. А чоловіків більше притягував внутрішній дворик, де можна обговорити прикрий стан італійської політики: вони сиділи там групами по трое-четверо, а коли ставало прохолодніше, йшли спати. Молоді американці після вечері воліли юрмитися в маленькому барчику — там було, певно, більше видів джину й односолодового віскі, ніж у будь-якому розкішному британському барі.

— Цікаво, чи грають наші дами після денного сну в джин-рамі, — сказала якось Марго, одна

з американок, яка працювала в художній галереї: вона рідко стримувалася від ущипливого зауваження в бік незнайомих.

Усі розсміялися.

— А чи відомо вам, що відбувається з їхніми чоловіками? — підхопив Оскар — чилієць, який навчався в Штатах і мав дикувате почуття гумору.

Він трохи зачекав, чи хтось не відповість, і побачивши, що ніхто не наважується, не міг не згадати старий жарт про те, чому такі чоловіки завжди помирають першими.

— І чому ж вони помирають першими? — запитала Марго, глузливо стягла з нього матроського кашкета й насунула собі на маківку.

— Бо прагнуть смерті, — відповів він.

Компанія знову розреготалася. Марго зиркнула на двох найстарших добродійок, які обговорювали види петель, і всміхнулася їм туманною невиразною усмішкою.

— Пообіцяйте пристрелити мене, якщо я у вісімдесят років у готелі плестиму шалик, попиваючи перегрітий ромашковий чай.

Із цими словами вона віддала Оскарові головний убір, але, щоб іще трохи подразнити, посунула козилок ліворуч. Він поправив, і тоді вона щосили смикнула той козилок праворуч.

— Старі живуть задовго, — зауважила вона, на-
решті давши спокій кашкетові.

Двійко пенсіонерів, не знаючи, що стали об'єк-
том глузувань, помітили усмішки молодих амери-
канців з іншого кінця ресторану і стримано поусмі-
хались у відповідь.

— Прокидаються, — сказала Марго. — Не бу-
діть старих індіків.

— Ти знову грубіяниш, — кинув Марк, який
у компанії був голосом розуму.

Марго зловила себе на тому, що спочатку відмов-
чалась, а трохи згодом, дивлячись прямо йому у вічі,
відказала:

— Я знаю, — а тоді, зауваживши, що ніхто нічого
не каже, додала: — Просто згадала свою бабусю,
якій пощастило померти вві сні. Не хочу, щоб мене
спіткала старість.

— І все ж, — наполягав Марк, — не варто такого
казати. У мене бабуся померла кілька тижнів тому,
а я її любив.

Марк постійно носив що-небудь тенісне, навіть
коли не збирався грати. Нещодавно він переніс
травму і тепер весь час потирив плече.

Але той добре вдягнений джентльмен вирізнявся
з-поміж усіх у готелі — і, схоже, був цілком задо-
волений своєю самотою. Пол, який у Вашингтоні

працював на одного конгресмена, зіткнувся з цим
чоловіком у просторому вестибюлі готелю і, сам
не знаючи чому, привітав його усмішкою, яка ні до чо-
го не зобов'язує, — от якось не зміг її вчасно притлу-
мити. Джентльмен недбало кивнув, але не усміхнувся.

— Він нас терпіти не може, — сказав Марк.

— Може, це якийсь найманий убивця, що живе
з відсотків свого рахунку в швейцарському банку, —
припустила Марго.

— Ні, це вбивця вийшов на своє останнє діло.

— І кого він має вбити?

— Мабуть, когось із нас, — виснував Пол.

— А як на мене, він художник, — припустила
Анжеліка, яка завжди приходила до ресторану вже
в купальнику і напівпрозорій накидці.

— Можливо.

— Як для художника він занадто старомодний.

— У мене від нього мурашки по шкірі, — буркну-
ла Марго.

Після сніданку джентльмен виходив так само
тихо, як і заходив, а потім теж тихо зникав.

— Напевно, пішов на зустріч зі своїм «кротом».

— «Моссад».

— Чому «Моссад»?

— Схожий на єврея, ще й надто спритний для то-
го, хто народився багатим. Щось із ним нечисто.